

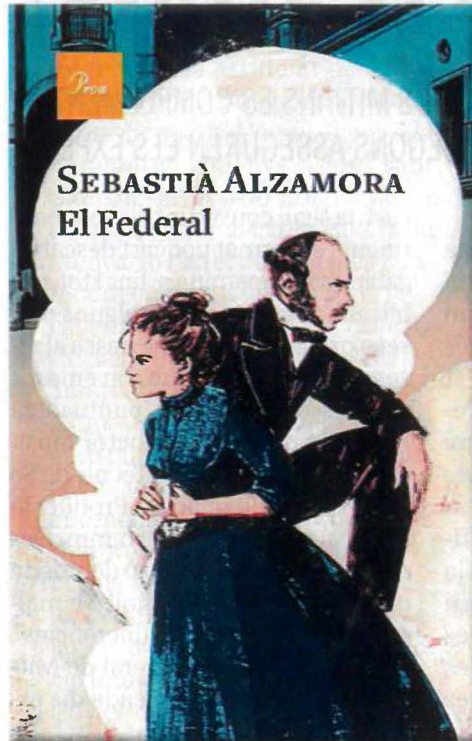
El Federal

Els que apreciem la lectura de novel·les solem ser captius d'un moment estel·lar en la nostra biografia lectora, alguna migdiada llunyana en què vam descobrir una pàgina encantadora o algun moment com-movedor en una vella biblioteca de taules gruixudes.

La memòria del que hem llegit ens persegueix, com una maledicció, en les noves lectures cercant una mateixa espurna encantadora de lluminositat, un moment màgic, un encantament que ens dugui lluny de nosaltres mateixos. Per als escriptors, de vegades, escriure és dur una altra vida més alta que la quotidiana, una vida en què l'hèrnia discal no fa mal.

Després els lectors busquem l'or de la meravella entre la múltiple escòria que les imprentes editen. Per als escriptors hi ha santuaris: per a alguns, els bars i cafès de les grans ciutats, per a altres, el mòdic estudi casolà, el sanatori aïllat de tot i de tots, el vaixell o l'avió que els duu lluny de la terra natal, l'hotel en un delta llunyà, el casalot en l'illa perduda i sola al mig del mar.

N'hi ha que en els arxius hi troben el pretext perfecte per parlar del seu present, narrant el passat remot i oblidat. Per a Sebastià Alzamora a *El Federal*, la novel·la és un espai mental en què es debaten les qüestions ardents que en els parlaments cremen. Per a ell la novel·la és un refugi infranquejable on els grans personatges, homes i dones del seu temps, es mostren parlant i fent en la seua perfecta grà-

↓
ELS PERSONATGES DE LA NOVEL·LA 'EL FEDERAL', DE SEBASTIÀ ALZAMORA TENDEIXEN A UNA PERFECCIÓ ANGELICAL

cia, en la seua magnífica heroïcitat impertorbable.

Les persones solem ser més roïnes i contradictòries, els personatges que crea Sebastià Alzamora tendeixen a una perfecció anava a escriure angelical, per bondadosa. Allà on la ploma aguda d'Alzamora és superior és en la narració de les atrocitats del dolent de la novel·la, del malvat sense entranyes, del qual sabem més que no sap ell mateix.

Allà on mou l'acció en la paraula àgil és en la batalla que narra amb precisió que el lector agraeix.

Molts són els tons i els temes que Alzamora concita en les seues pàgines: les pàgines líriques alternen amb les diverses veus que narren, les accions més truculentes es combinen amb els diàlegs més esperançats i idealistes, els apunts ràpids amb els debats profunds, els ambients més pesants i les situacions més lleugeres, les presons i tortures més abjectes amb l'amor més subtil. Alzamora s'ha deixat captivar i alhora captiva amb diverses modulacions d'un segle que ens és prou desconegut, i, doncs, una bona pedrera sòlida per enraonar del que ara ens preocupa: la llibertat i l'Estat, la política i les dones, la guerra i l'abjecció, la cura i la destrucció, la diferència entre els homes, l'esclavitud i les idees d'igualtat.

Hi ha escriptors que quan se'ls obren les portes misterioses d'un arxiu, hi retroben entre les vastes pàgines esgrogueïdes del passat, unes veus que en el minucios silenci els mouen a fabular. El periodisme de trinxera, amb el fragor dels debats de la política contemporània, permeten relacionar els homes del segle XIX i els del segle XXI. D'aquí naix *El Federal*, de la cruïlla del passat i del present.